

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **V. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.10.2013 č.j. OAM-347/ZA-ZA06-K01-2012, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u zdejšího soudu v zákonné lhůtě dne 4.11.2013 žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. V žalobě uvedl, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ustanovení správního řádu, konkrétně:

- § 2 odst. 1, jelikož nepostupoval v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami,
- § 3, jelikož nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
- § 50 odst. 2, 3, 4, jelikož si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a tak nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu,
- § 68 odst. 3, neboť v odůvodnění neobjasnil na základě jakých úvah a skutečností dospěl k závěru svého rozhodnutí.

Dále žalovaný porušil § 12 a 14a zákona o azylu, neboť má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Ve správní řízení byl porušen i:

- článek 4 odst. 4 Směrnice rady 2004/83/ES (dále jen kvalifikační směrnice),
- článek 4 odst. 5 a 3, článek 6, článek 9 a 19, článek 15, článek 16 a 18 kvalifikační směrnice a dále
- článek 8 odst. 2 písm. b) procedurální směrnice (Směrnice rady 2005/85/ES). Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Na základě usnesení zdejšího soudu ze dne 18.11.2013 č.j. 63Az 15/2013-18 o konkretizaci žalobních bodů žalobce předložil dne 21.11.2013 plnou moc pro zmocněnce Mgr. I. P. ze dne 5.11.2013 a dne 27.11.2013 doplnil zástupce žalobce žalobu v následujícím smyslu: Žalovaný porušil zákon a ustanovení správního řádu, konkrétně § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 68 odst. 3 a dále § 12 a 14a zákona o azylu, dále čl. 4 odst. 3 kvalifikační směrnice a čl. 8 odst. 2 písm. b) procedurální směrnice. Dále uvedl, že žalovaný nezkoumal dostatečně situaci v zemi původu, fungování justice ve věcech vyšetřování policejních pochybení a zda fungují kontrolní mechanismy a jak jsou funkční. Žalovaný nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy a čl. 8 odst. 2 písm. b) procedurální směrnice, neboť nebyly pořízeny dostatečné, přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemi původu, především justice a kontroly policie. Ač žalovaný uznal, že základní lékařská péče je dostupná, ale na nízké úrovni, srovnatelná s ostatními zeměmi západního Balkánu, žalobce má za to, že žalovaný zlehčil tímto nedostatečnou lékařskou péči v zemi původu. Tím došlo k porušení § 50 odst. 4 a odst. 2 správního řádu. Žalovaný nedostatečně odůvodnil možnost poskytnutí humanitárního azylu, což odporuje ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce se domnívá, že nebyl vzat v úvahu jeho věk, tedy 69 let, jeho nepříznivý zdravotní stav a to, že v případě návratu bude fakticky vyloučen z poskytování lékařské péče. Ač žalovaný uvedl, že žalobce se může obrátit o pomoc na své příbuzné na Slovensku, tento závěr nemá oporu ve spise a tuto možnost správní orgán blíže nezkoumal, což je v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Dále se žalobce domnívá, že v odůvodnění, kde se žalovaný zabývá neudělením doplňkové ochrany, absentuje jakékoliv vyjádření k žalobcem opakovaně zmiňovanému zdravotnímu stavu, který je vážný, a mohl by v případě

neudělení azylu vyústit v porušení čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech, tedy i porušení § 2 odst. 1 správního řádu.

[3] Žalovaný k žalobě dne 13.12.2013 písemně sdělil, že při hodnocení vycházel především z vlastních tvrzení žalobce, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy s policií ve vlasti z důvodu jeho dřívější dezerte z armády, ekonomické potíže a snaha se léčit v ČR. Žalovaný popírá oprávněnost námitek, je přesvědčen, že v případě žalobce nedošlo k porušení zákona, mezinárodních úmluv a jiných předpisů a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žalobcova sdělení a na informace o zemi původu. Žalovaný opakuje, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, muselo by k pronásledování docházet ze strany státních orgánů nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována. Takové okolnosti ve správním řízení zjištěny nebyly. Skutečnost, že v zemi původu existují problémy v oblasti dodržování zákonů, ještě samo o sobě nedokládá, že by se žalobce nemohl domáhat pomoci či že by mu státní orgány nemohly poskytnout účinnou ochranu. Žalovaný se zabýval sociální i ekonomickou situací žalobce, posoudil jeho zdravotní stav a možnosti léčby. Nezjistil v jeho případě žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal i s možností udělení doplňkové ochrany. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21.10.2013 žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). V odůvodnění uvedl, že jmenovaný podal dne 23.11.2012 žádost o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že je bosenské národnosti, vyznává ortodoxní náboženství a není členem žádné politické strany či jiné organizace. Dále, že na Slovensku žije jeho manželka a dva synové. Posledních 10 let před příchodem do ČR pobýval na Slovensku, v Belgii, Německu, Itálii a Švýcarsku, kde žil od r. 2006 do r. 2012. Bosnu a Hercegovinu navštívil v r. 2012, kde si vyzvedl nový cestovní doklad. Svou vlast naposledy opustil 3.7.2012 a jako důvod svého odjezdu uvedl, že tam nemá bydlení ani žádné prostředky k životu, má potíže s policií z důvodu, že v r. 1991, počátkem války, byl odveden do kasáren, ale ještě té noci utekl. Byl zadržen Chorvaty, umístěn v koncentračním táboře ve Splitu, následně osvobozen, utekl do Srbska, kde byl zadržen a vězněn a po 3 měsících propuštěn s označením, že je vojenský dezertér. Dále, že byl veden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30.4.2013 a dne 29.8.2013, kde mimo jiné uvedl ke svému zdravotnímu stavu, že tento se změnil, těžce dýchá a nemůže chodit. Neustále dochází k lékařům a má naplánována další vyšetření, co 3 měsíce navštěvuje kardiologa, jednou za měsíc dochází k všeobecnému lékaři. Po vyhodnocení všech důkazů pak žalovaný odůvodnil své rozhodnutí o neudělení azylu s odvoláním na výpovědi žalobce a zprávy o zemi původu, které žalovaný měl k dispozici.

[5] Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 23.11.2012 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že v posledních 10-ti letech před příchodem do ČR pobýval na Slovensku, v Belgii, Německu, Švýcarsku, Itálii. Dne 2.7.2012 navštívil Bosnu a Hercegovinu za účelem vyzvednutí si nového cestovního dokladu a v ČR pobývá od 4.11.2012. Vojenskou službu konal v letech

1964 až 1966. Jako důvod, proč opustil svou vlast, uvedl, že se tak stalo 3.7.2012 z důvodu, že tam nemá dům ani prostředky na život, má tam problémy s policií z důvodu, že v r. 1991, kdy začala válka, byl vzat vojenskou policií, odveden do

kasáren a tam mu řekli, že jdou do Vukovaru v Chorvatsku na vojnu. Té noci utekl, chtěl se dostat na svobodné území, což se mu nepodařilo, byl zadržen Chorvaty, převezen do koncentráku ve Splitu, poté Mezinárodním červeným křížem byli osvobozeni a opět utekl. Dostal se na území Srbska, kde byl zadržen policií a vězněn po dobu 3 měsíců. Pak byl puštěn, aby se obhajoval na svobodě a bylo mu sděleno, že je vojenský dezertér. Od r. 1991 poslouchá od policie, že zradil vlast. Když se vrátil domů, začala jej policie znovu trápit vzhledem k tomu, že si na ni stěžoval na ministerstvo vnitra. Policií byl bit, měl na pravé straně zlomená žebra, problémy s plícemi, na rameni má spuštěnou na 3 prsty kost, měl zlomené i koleno. Dále uvedl, že dne 28.1.2008 byl operován na srdce, přičemž zjištěno, že v té době z údajů, které uvedl, pobýval ve Švýcarsku. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že prezident Milorad Dodig vede nespravedlivou politiku, každý den padne v jeho zemi jeden mrtvý člověk, což dokládá novinovým článkem ze dne 30.10.2012. Dalším důvodem je jeho zdraví, nemá vůbec žádné finanční prostředky pro opatření si léků, a proto žádá, aby z humanitárních důvodů mohl žít v ČR, pokud to nepůjde z politických důvodů. Dále uvedl, že za ním stojí jeho žena a nezaopatřené nezletilé děti. Chtěl by do ČR pozvat ženu a děti, žena by si mohla najít práci a děti chodit do školy a třeba by pracoval také on. O mezinárodní ochranu již dříve požádal v Belgii v r. 2006, Německu v r. 2006 a Švýcarsku v období r. 2006-2012, vždy s negativním výsledkem.

[6] V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30.4.2013 uvedl, pokud se týká jeho pobytu v Bosně a Hercegovině, shodně jako v žádosti a dále rozvedl, že od r. 1991 žil u města Bielina na severu země, samostatně ve vlastním domě, pak jej poslali do války, kde však hned první noc utekl z kasáren a odjel do Německa. Tam byl do r. 2002, pak se vrátil do vlasti, aby si vyřídil pas, ve vlasti byl jen dva dny a odjel na Slovensko, do vlasti se vrátil zase v r. 2012, aby si vyřídil nový cestovní pas. Na otázku, v kolika případech byl policisty napaden, uvedl, že v r. 2002 jednou, v r. 2012 dostal dvě facky a nakonec mu řekli, že pokud ho tam ještě jednou uvidí, že mu polámou všechny kosti. Dále uvedl, že ve Švýcarsku nepotřeboval žádné vízum, pobýval tam ze zdravotních důvodů, pokud se týká života na Slovensku, bydlel společně s rodinou v Holiči, věnovali se zemědělství, manželka pracovala v továrně. Měl jenom pas, žádný jiný doklad nepotřeboval. Neměl tam vyřízený žádný druh pobytu, nikde nebyl přihlášen, chtěl by však získat trvalý pobyt na Slovensku. Na Slovensku však nemůže žádat o azyl, protože manželka je Slovenka, přišla o zaměstnání, zůstala bez bytu na ulici s dvěma dětmi, takže je tam vlastně také v azylu pro týrané matky s dětmi. Na otázku, z jakého důvodu požádal o mezinárodní ochranu v ČR, když mohl žít na Slovensku s rodinou, uvedl, že na Slovensku nemá adresu, kde by se přihlásil a je nemocen, na Slovensku by musel za léčení platit. Na otázku, jaké problémy by měl ve vlasti, kdyby se vrátil, uvedl, že měl dům, práci, má 70 let, pracoval tam, ale situace se změnila, zhoršila. Situace je tam strašně napjatá, je tam korupce a kriminalita. Pokud se týká jeho zdravotního stavu, má operované srdce, zničené ledviny, nemocné plíce, zvrací krev, nemůže chodit, má operovaná žebra a pravé rameno a je pod lékařským dohledem. V Bosně

a Hercegovině by se nemohl léčit, protože nepracuje a nemá zdravotní pojištění. Nemá nárok ani na důchod, protože 9 let pracoval v Chorvatsku a tato země neuznává práci cizích občanů.

[7] V protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti ze dne 29.8.2013 uvedl, že od posledního pohovoru došlo ke zhoršení zdravotního stavu, těžce dýchá, nemůže moc chodit, používá berle a začal zvracet krev. Nemá však žádné nové lékařské zprávy. Užívá nějaké léky a má před sebou naplánováno vyšetření u kardiologa v září 2013 a znovu 22.11.2013. Dochází ke kardiologovi MUDr. K., Centrální kardiologie v Havířově, k MUDr. V.S., chirurgie Nemocnice Havířov, ztrácí rovnováhu, bolí ho nohy, ztrácí na váze. S rodinou na Slovensku udržuje kontakt, např. naposledy se setkal s manželkou a syny v Hodoníně dne 28.8.2013, dal jim 1.000,- Kč, aby si mohli něco koupit. Takto se navštěvují každý měsíc.

[8] Dále z obsahu správního spisu zjištěno, že je tam založena lékařská zpráva ze dne 23.9.2013, vystavená MUDr. T. K., ze které zjištěno, že se jedná o diagnózu chronická ischemická choroba srdeční a dále objednaná na funkční vyšetření 4.12.2013 a odběry 16.1.2014. Je sledován v kardiologické ambulanci, nyní stav stabilizován, s nutností pravidelné kardiologické kontroly. Dále založeno lékařské potvrzení ze dne 17.10.2011 z Lugana MUDr. C. B., ve které uvedeno, že se jedná o pacienta s cévním onemocněním, který podstoupil 28.1.2008 aortokoronární dvojité bypass, dne 27.7.2011 provedena perkutánní transluminální angioplastika, pacient vykazuje častou dušnost způsobenou bronchiektázií a cévním onemocněním. Dále ve správním spise založeny zprávy o situaci v zemi původu, a to konkrétně Infobanka ČTK – země světa Bosna a Hercegovina ze dne 8.10.2013, dále Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2011 v Bosně a Hercegovině, vydaná Ministerstvem zahraničí USA 24.5.2012, dále Výroční zpráva Human Rights Watch z roku 2012, kde mimo jiné uvedeno, že pokračující politická krize v zemi bránila potřebným reformám v oblasti lidských práv, kterých je zapotřebí pro zrušení diskriminačních omezení, týkajících se zastávání politické funkce Židem a Romem. Všeobecné diskriminaci jsou vystaveni Romové. Dále, že Bosna byla nadále hostitelskou zemí pro Romy, Aškary a Egypťany z Kosova, kteří měli dočasnou ochranu a z nichž mnozí žijí v této zemi již déle než 10 let. V červnu 2011 UNHCR uvedl, že bylo v Bosně 152 kosovských Romů, což znamená, že se jejich počet oproti předchozím rokům zvýšil. Dále založena Informace MZV Bosna a Hercegovina ze dne 12.9.2012 k otázkám úrovně zdravotnictví, sociálního zabezpečení zdravotně postižených osob, získání důchodu, sociálního bydlení, možnosti vrátit se do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a další. Z této zprávy zjištěno, že přes složitou politickou situaci a doznívající důsledky válečného konfliktu lze konstatovat, že základní lékařská péče je běžně dostupná pro každého a její úroveň, přestože je o něco nižší než v ČR, odpovídá úrovni ostatních zemí regionu Západního Balkánu. Problémem zdravotnictví, tak jako ve všech postkomunistických zemích, je veřejné financování a korupce, avšak tyto problémy nejsou natolik závažné, aby bránily občanům k přístupu základní zdravotní péče a léků. Sociálně zdravotní postižení zdravotně postižených existuje, problémem je však nedostatek veřejných finančních prostředků a velký počet osob zraněných a postižených válkou a válečných veteránů. Sociální dávky jsou celkově nízké. Pro získání nároku na důchod invalidní a starobní je pro starobní důchod odpracování 40 let, pro invalidní důchod lékařský znalecký posudek

a rozhodnutí příslušné zdravotní komise. Pokud se týká sociálního bydlení, je nabídka velmi omezená, vztahuje se pouze na válečné veterány, válečné invalidy a rodiny zabitých vojáků. V případě osob, které se vracejí do oblastí, kde jsou menšiny, existují mezinárodní programy obnovy zničených domů. Obecně je

zaručována ochrana policejními orgány, nelze však vyloučit, že někteří členové místní policie mohou mít na osoby jiného vyznání negativní názory. Nejedná se však o institucionální diskriminaci menšin. Dlouhodobý pobyt v zahraničí je v případě osob původem z Bosny a Hercegoviny naprosto běžná záležitost, ale částečně také tradicí práce v zahraničí, tam odjížděla řada občanů tehdejší Jugoslávie. Na skutečnost dlouhodobého pobytu v zahraničí jsou tak orgány BA naprosto zvyklé a nepřikládají tomu žádnou konoptaci. Přístup orgánů BA vracejících se do vlasti po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu je obdobný jako v celém regionu, žadatelům nehrozí žádný postih.

[9] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[10] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[11] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46).

[12] Námitku žalobce, že v důsledku porušení procesních ustanovení nebyla správně posouzena jeho žádost dle ust. § 12 zákona o azylu soud neshledal důvodnou. Nebylo prokázáno, že žalobce opustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro

uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce jak v žádosti o mezinárodní ochranu, tak i při pohovoru k této žádosti uvedl, že uprchl v r. 2002 tehdy ještě ze Socialistické federativní republiky Jugoslávie z důvodu, že jej odvedli do války. Uprchl z kasáren hned první den a od té doby se domů vrátil jen z potřeby si vyzvednout nový cestovní pas, naposledy v r. 2012, kdy se však zdržel jen dva dny. Žalobce tvrdil, že je doma považován za vojenského zběha, byl dvěma policisty v r. 2012 při návštěvě z důvodu opatření si pasu slovně osočován a jeden ho i fyzicky napadl, přitom ale také vypověděl, že na území Bosny a Hercegoviny byla vyhlášena amnestie pro vojenské zběhy. Žalobce se od r. 2002 zdržuje v cizině, do své vlasti se dostavil jen na několik dnů za účelem vyzvednutí si cestovního pasu a ze strany státních orgánů neměl potíže, jestliže mu byl cestovní pas vydán. Na základě skutečností, které žalobce vypověděl, v žádném případě nelze dovodit, že žalobce z vlasti uprchl z důvodů podřaditelných pod ust. § 12 zákona o azylu. Ze zpráv, které má správní orgán k dispozici, konkr. Informace MZV ze dne 12. září 2012, je dlouhodobý pobyt v zahraničí osob původem z Bosny a Hercegoviny naprosto běžná záležitost, ale také i tradicí práce v zahraničí. Z tohoto důvodu jsou orgány Bosny a Hercegoviny naprosto zvyklé a nepřikládají žádnou konotaci a návrat do vlasti, není ničím neobvyklým. Správní orgán k závěru o neudělení azylu dle citovaného ustanovení dospěl na základě shromáždění dostatečných podkladů, když vycházel zejména ze skutečností, které žalobce sám uvedl a z různých zpráv o situaci v zemi původu. V případě, že došlo k napadení žalobce dvěma policisty, z tohoto nelze vyvodit, že ve vlasti je pronásledován ze strany státních orgánů nebo soukromých osob, které je státními orgány tolerováno. Žalobce tuto situaci se nesnažil ve své vlasti nějak řešit. Soud znovu zdůrazňuje, že žalobce má vědomost o tom, že dřívější dezerce je amnestována. Z důvodu dostatečných podkladů, na základě kterých žalovaná vyhodnotila situaci v zemi původu a své rozhodnutí řádně odůvodnila, soud nepřisvědčil v pochybení ustanovení správního řádu, na která žalobce v žalobě poukázal. V této souvislosti nelze přisvědčit ani porušení čl. 4 a čl. 6 kvalifikační směrnice a čl. 8 odst. 2 písm. b) procedurální směrnice, neboť jak již bylo řečeno, žalovaný si opatřil přesné a aktuální informace z různých zdrojů a skutečnosti uvedené žalobcem vyhodnotil ve světle takto získaných informací. To, že žalovaný se více nezaměřil na situaci v justici a policii, nečiní vzhledem na skutečnost, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován, nehrozí mu v zemi původu soudní řízení či jiné trestní vyšetřování, napadené rozhodnutí v tomto směru nezákonné.

[13] Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální např. by se mohlo jednat o závažnou nemoc, věk a podobně. Žalobce je narozen v r. 1944 a t.č. je léčen především pro kardiologické a neurologické potíže. Soud nezpochybňuje potřebu zdravotní péče, nicméně nelze přehlédnout zprávu MZV ze září 2012 zaměřenou právě na sociální a zdravotnické zázemí v zemi původu. Z této zprávy je zjištělné, že základní lékařská péče je běžně dostupná, i když ve srovnání s péčí v ČR, je o něco nižší. Potýká se s nedostatkem finančních prostředků, jak je to běžné ve všech postkomunistických zemích. I když u žalobce se jedná o nutnost pravidelných kontrol, nejedná se však o poskytování takového druhu akutní zdravotní péče, jejíž výkon by byl navíc spojen pouze s územím ČR. Existuje i sociální zabezpečení zdravotně postižených. Jak již bylo výše uvedeno, návrat do vlasti z dlouhodobého pobytu v zahraničí je zcela běžný. Po vyhodnocení informací

o sociální a lékařské péči v Bosně a Hercegovině ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobce a jeho věku, soud neshledal pochybení správního orgánu ani v otázce posouzení o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Na udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů není právní nárok. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

[14] Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008 č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „non refoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“* Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Žalobce opustil vlast v době války, kdy byl odveden do kasáren. Jiné problémy ze strany státních orgánů neměl. Tato válka skončila v r. 1995. Z materiálů vypovídající o situaci

v Bosně a Hercegovině, které jsou součástí správního spisu, jednoznačně vyplývá, že ani neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Stejně tak takové osoby nejsou vystaveny znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů. Ve smyslu uvedeného nebylo zjištěno pochybení při aplikaci čl. 9, čl. 15, čl. 16, čl. 18 a čl. 19, stejně tak nebyly postupem žalovaného porušeny ani články 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech.

[15] Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu k žalobci v zemi jeho původu odehrává nebo odehrávat může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005 č. j. 5Azs 125/2005–46).

[16] Soud nepřisvědčil ani námitce týkající se ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Především nutno konstatovat, že takto formulovaná žalobní námitka je zcela obecná a není z ní patrné, jakými námitkami a návrhy účastníka se žalovaný nevypořádal. Tak jak již uvedeno v tomto rozsudku, žalovaný vyšel ze všech žalobcem uváděných skutečností. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[17] Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto jí v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl a v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez jednání, neboť oba účastníci řízení souhlasili, aby bylo rozhodnuto bez ústního jednání.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., s tím, že úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

V Ostravě dne 13. listopadu 2014

10

63Az 15/2013

JUDr. Jana Záviská

samosoudkyně